

MEGTÁMADTATÁS

Brasnyó István

A K É Z

Nyelvemen ha érzem félelmedet
Írod így: te vagy a vevő
Míg orozlánok nem futkosnak a földeken
És a Kéz mely ezt írja nekem
Az az én kezem

Ez a Kéz fenyít engemet
Gyertyákban ha látom hosszú vetülését
Amint letisztult képe lángol
A tűzhalálban

Égj kezeknek erdeje

Semmiség

A D A L

Lassan elérvén már az alkony horizontját
Hol fényesen párázik hajunk az utolsó térben
És feltörnek a mélység kürtjei
Zengésekben s indulatokban gyors keselyűkként
(Egyszerű kísérteteké lesz dalolásunk) —
Akkor
Átvágnak
Rajtunk s a

Szikár könnyű képzetek
Számítalan ágbogán
Alacsonyan úszó csillagok
Útban a soha meg nem állás
Felé és útban ugyanakkor az egy helyben
Maradás felé szürke típusfalainkat vetítve
Forgásuk elé —

Akkor

Egyszerre

Új dal születik az égen
Új dal születik az égről
S ahogy lejjebb lejjebb ereszkedik
Figyeljük töretlen röptét
Falak közül a szapora alkonyatban

És ujjongva világít a dal

És jönnek majd emberek megcsodálni tulajdon
Sokaságuk és hivatottságukat
Hogy kezükbe vegyék futkározzanak vele
Hogy szájukba vegyék játsszanak vele
Vagy egyszerűen csak nézzék
Függönyök mögül
Amint az utcán elhalad

A H Ó

Délnek

A tél narancsfái hataímas lánggal égnek
Égnek
Bokros fűzfák között sípok zenélnek

Délnek

Mert uraljuk a tájakat nyilvántartott
Pontos flóráikért
Az állatok hírből már jó ismerőseink
És tudjuk
Ősünk majomhoz hasonlatos
Kinek létét létünkkel megraboltuk
Hódolóiként a távolságnak
Mert a tájakat kezdettől fogva uraljuk

A tájak végén pedig csak felmerül a tenger
Sziklák fölött az éneklő sirálysereggel

És messze siváran zúg a hó
Húrjain orgona sikkant éjfelet
És zúg a hó s az orgona
Sikongat messzi éjfelet

Csak délnek

A tél narancsfái hatalmas lánggal égnek
Égnek
Bokros fűzfák között sípok zenélnek

Csak délnek

A H O L D

Mi úsztunk együtt talán egy ősi tóban
Midőn még nem voltak közbülső határaink
Meg nem fáradva úsztunk
Én körülöttem
Te körülöttem
Pengettük órák ezüst számlapjait
Kívül mozgási törvényeken
Ha napok és éjek egybefolytak

S volt bennünk nagy változatlan üresség
Ablakok tört sugárzásán szenderegni
Partok és kövek vonulását
Ébredésünkkel mérni fel
Míg kristály és csont kötött szövetéből
Külön-külön nem tudtunk létezésről
Mint két idő mely egyetlen percben él

De füst és föld züllött fodrú anémái
Hol mint szomjúság virága
Hol mint gyökér égbe ütő parabolája
Támadtak szikrázó sejtjeinkbe
És mi csak néztük a magunk születését
És megéreztek halálunkat a víz ízében

Óránkat otthagytuk az ezüst időben
Hogy újból kezdtünk járni
Én magam körül
Te magad körül
Külön-külön egy ősi tóban
Ahol a hullámok ha partot érnek
Megfordulnak a másik part felé

A Z E S Ő K

Esők világ mérhetetlen kútjai felhajított érmék
Tévelygő mágneskoszorúk ive
Látni ábrándos koponyák csontvértetét
Ó ha a bronz penészbe fakul
Elessé lesz-e fenyítő harapásuk

Esők dicsó ha élünk s magasságokba tátjuk
Láthatatlan szánkat ajkunk fekete
Vonalát megnyújtva kemény havazásig

Tudván hogy alakulunk haladványok sekély ereiben
S bennünk hovatóvább nem iszaposodnak
Fémes kereszt-ragyogásaitok
Mert ajtó a mi arcunk és bezzeg becsukjuk

És így ha uralkodik rajtunk
Napfordulókon által
Néhány napig a sárga és a zöld
Akárcsak hullástok iramló napos tavasza
Ha egyezkedünk a félsszel s inunkban
Megremeg súlyotok
Ő hisz káprázat az csupán

Ám jönnek a rosszak is
Árnyékból ködből pincemélyből ha lesnétek